

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2008. év február hó 20. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

VÉGZÉST:

Az **emberölés bűntettének kísérlete** miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Pest Megyei Bíróság 15.B.44/2007/12. számú ítéletét **helybenhagyja**.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába **beszámítja**.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült **7.200,-** (hétezer-kettőszáz) **forint** bűnügyi költség megfizetésére.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

A Pest Megyei Bíróság 2007. év június hó 15. napján kelt 15.B.44/2007/12. számú ítéletével a vádlottat emberölés bűntettének kísérlete miatt 3 év 6 hónap börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés időtartamába beszámította. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyakkal kapcsolatban, amelyek lefoglalását megszüntetette, részben megsemmisítésüket, részben pedig kiadásukat rendelte el. Az eljárás során felmerült bűnügyi költségből a vádlottat 400.000,- forint megfizetésére kötelezte, míg a fennmaradó 89.063,- forint tekintetében megállapította, hogy azt az állam viseli.

Az ügyészi három napi gondolkodási időt tartott fenn nyilatkozatának bejelentésére, majd törvényes határidőn belül a vádlott büntetésének súlyosítása érdekében fellebbezést jelentett be. Fellebbezésének indokolása szerint az elsőfokú bíróság által alkalmazott enyhítő szakasz - bár a bűncselekmény kísérleti szakban maradt - nem áll összhangban a büntetés kiszabásának elveivel, és nem arányos a súlyosító körülményekkel. Álláspontja szerint az ítéletben kiszabott börtönbüntetés nem

alkalmas a büntetési célok elérésére, ezért a börtönbüntetés tartamának a büntetési tétel alsó határát meghaladó időtartamban történő kiszabására tett indítványt.

A vádlott és védője szintén három napi gondolkodási időt tartottak fenn nyilatkozatuk bejelentésére, majd a védő törvényes határidőben a büntetés enyhítése érdekében fellebbezést jelentett be. Mellékelte fellebbezésének írásbeli indokolását, mely szerint a tényállást nem vitatja, azonban jogi álláspontja szerint a vádlott cselekménye nem az emberölés büntette kísérletének, hanem a Btk. 170.§ (4) bekezdésébe ütköző életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének megállapítására alkalmas. A vádlott cselekményének eltérő minősítésére is figyelemmel a vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.584/2007. számú átiratában az ügyész által bejelentett fellebbezést fenntartotta, a vádlott és védője által bejelentett fellebbezést azonban nem találta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság hiánytalan és pontos tényállás alapján következtetett a vádlott bűnösségére, és helyesen minősítette cselekményét. Ugyanakkor tévedett, amikor az enyhítő szakasz alkalmazásával szabott ki büntetést, mivel az nem áll arányban az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyával. Indítványozta ezért az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és a vádlottal szemben lényegesen hosszabb tartamú börtönbüntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását.

A másodfokú nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az ügyészi fellebbezést, illetve az átiratában foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta. A védői beadvánnyal kapcsolatban kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság megalapozott tényállás alapján helyesen minősítette a vádlott cselekményét, mivel a fojtogatást az ítélezési gyakorlat élet elleni támadásként értékeli. A vádlott tudatában szükségszerűen felmerült a halál lehetősége, ezért nem lehet a vádlott cselekményét életveszélyt okozó testi sértésnek minősíteni. Fel sem merült az önkéntes elállás lehetősége, a vádlott kitartó szándékkal követte el a cselekményét, amelytől csak a rendőri közbelépés hatására állt el. Megismételte a súlyosabb büntetés kiszabására irányuló indítványát.

A vádlott védője az általa bejelentett fellebbezést továbbra is fenntartotta. Kiemelte, hogy az eljárás során nem sikerült feltárni a vádlott tudattartalmát, amelynek azonban fontos szerepe lenne az emberölés kísérlete, illetve az életveszélyt okozó testi sértés elhatárolásában. A tudattartalom feltáratlanságát azonban nem lehet a vádlott terhére értékelni. A vádlottnak alkalma lett volna arra, hogy az ölési cselekményt befejezze, amikor a sértett elvesztette az eszméletét. Cselekményét azonban abbahagyta, ezért arra sem lehet következtetni, hogy szándéka a sértett megölésére irányult volna. Emiatt azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság életveszélyt okozó testi sértés büntetében állapítsa meg a vádlott felelősségét. További enyhítő körülményként kérte értékelni az időmúlást, és a vádlott cselekményének enyhébb minősítésére is figyelemmel a kiszabott büntetés további enyhítésére tett indítványt.

A vádlott utolsó szó jogán tett nyilatkozatában elmondta, hogy folyamatos orvosi kezelés alatt áll gyomorbetegsége és súlyos szövődményes tüdőgyulladása következtében kialakult betegsége miatt.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendtartás szabályai szerint folytatta le az eljárását. A rendelkezésre álló bizonyítékokat értékelési körébe vonta és indokolási kötelezettségének is megfelelően eleget tett. Levont következtetései a logika szabályainak megfelelnek. A bizonyítékok értékelése során elsősorban a sértett vallomását vette alapul, amelyet az egyéb rendelkezésre álló bizonyítékok is alátámasztottak. Az általa számba vett bizonyítékok közül azonban a másodfokú bíróság álláspontja szerint mellőzni kell tanú1 írásbeli vallomását, mivel az nem a Büntetőeljárás törvény szabályai szerint került beszerzésre.

A Be. 77.§ (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a bizonyítási eszközök felhasználása során e törvény szerint kell eljárni. A Be. 85.§ (5) bekezdése szerint a bíróság az ügyész, illetőleg a nyomozó hatóság engedélyezheti, hogy a tanú a szóbeli kihallgatását követően, vagy helyette írásban tegyen vallomást. Ebben az esetben a tanú a vallomását saját kezűleg leírja, és aláírja, az elektronikus okirat formájában elkészített vallomását minősített elektronikus aláírással látja el, vagy a tanúnak a más módon leírt vallomását bírő vagy közjegyző hitelesíti. Az iratok közt található és a bíróság által bizonyítékként értékelt tanú1 írásbeli vallomása azonban az előbbiekben írt törvényi követelményeknek nem felel meg.

Az említett bizonyíték kirekesztése a bizonyítékok köréből azonban nem eredményezte az elsőfokú ítélet megalapozatlanságát. Az elsőfokú bíróság a sértett következetes vallomása alapján rögzítette, hogy egy rövid időre elvesztette eszméletét a vádlott támadása következtében. Az ítélet tehát mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, így azt elfogadta felülbírálata alapjául.

Az ítélet tényállását egyébként sem az ügyészi, sem pedig a védelmi fellebbezések nem vitatták.

A vádlott személyi körülményeit illetően, figyelemmel a Be. 352. (2) bekezdés a/ pontjára, vádlott meg nem cáfolt nyilatkozata alapján az ítélet annyiban szorul kiegészítésre, hogy a vádlott gyomorbeteg, gyomorfekéllyel kezelik, és tüdőbetegsége miatt is állandó orvosi kezelés alatt áll.

A védő fellebbezése a vádlott cselekményének életveszélyt okozó testi sértésnek történő minősítése érdekében nem alapos.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállás alapján helyesen következtetett a vádlott bűnösségére, és helyesen minősítette cselekményét a Btk 166. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés bűntette kísérletének. Az irányadó tényállás szerint a vádlott a sértettet folyamatosan fojtogatta, a cselekményét csak időszakosan a

sértett ellenállásának következtében szakította meg. Miután a sértett elvesztette eszméletét, cselekményével ugyan felhagyott, de amikor észlelte, hogy a sértett ismét magához tért, a fojtogatást újra kezdte. Cselekményével véglegesen csak a rendőri intézkedés hatására hagyott fel.

Az elsőfokú bíróság az általa rögzített cselekménysorból megalapozottan következtetett arra, hogy a vádlott tudatában szükségszerűen fel kellett, hogy merüljön, hogy magatartásának következményeként a sértett meghalhat. Folyamatosan a sértett nyakát támadta, amelyről köztudomású, hogy ott olyan életfontosságú szervek találhatók, amelyek fojtással történő leszorítása szükségszerűen halálhoz vezethet, mivel megakadályozza a véráramlást, továbbá bolygóideg bénulást, így azonnali szívmegállást eredményezhet. (BH. 1986/46.)

A szakértői vélemény szerint a sértett eszméletvesztése következtében a közvetett életveszély már kialakult. Részben megindult az a folyamat, amely agyduzzanathoz vezethetett volna.

A másodfokú bíróság nem tartotta alaposnak a védő azon érvelését, hogy a vádlott tudattartama nem került felderítésre, ezért ölési szándékára sem lehet következtetni.

A vádlott önhibából eredő szokvány ittasság állapotában valósította meg a cselekményét, ezért az elsőfokú bíróság helyesen - a Legfelsőbb Bíróság III.sz. büntető elvi döntésének iránymutatása szerint - a cselekmény tárgyi oldalából következtetett a vádlott tudattartamára és helyesen állapította meg, hogy a vádlott szándéka legalább eshetőlegesen a sértett megölésére irányult. A vádlott ugyanis belenyugodott abba, hogy magatartása következményeként a sértett meghalhat.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint ugyanakkor tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott cselekményét befejezett kísérletként értékelte. Befejezett kísérlet abban az esetben valósul meg, ha az elkövető mindent megtett a halál bekövetkezése érdekében, és az eredmény elmaradása rajta kívül álló okok miatt hiúsul meg. Az irányadó tényállás alapján azonban a sértett csak rövid időre veszítette el eszméletét, a vádlott is tisztában volt azzal, hogy a fojtogatás következtében a halálhoz vezető okfolyamat még nem indult el. Ezért cselekménye befejezett kísérletként nem értékelhető, az a másodfokú bíróság álláspontja szerint befejezetlen kísérlet.

A vádlott ugyanakkor nem belső indíttatásból hagyott fel a sértett bántalmazásával, hanem a rendőri intézkedés miatt szakította meg cselekményét, ezért a Btk. 17.§ (3) bekezdésében írt önkéntes elállás, a javára nem vehető figyelembe.

Az elsőfokú bíróság lényegében helyesen tárta fel a bűnösségi körülményeket, amelyet a másodfokú bíróság annyiban tart szükségesnek pontosítani, hogy további súlyosító körülményként kell értékelni a vádlott kitartó szándékát, a súlyosító körülmények köréből pedig mellőzni kell, hogy a cselekménye alkalmas volt

megbotránkozás keltérésére. Enyhítő körülményként kell értékelni, hogy a vádlott cselekménye kísérleti szakban maradt, amely kísérlet befejezetlen, valamint a vádlott krónikus betegségét.

A büntetés súlyosítása, illetve enyhítése érdekében bejelentett fellebbezések nem alaposak.

Az elsőfokú bíróság az első ízben bűnelkövető vádlottal szemben helyesen alkalmazta az enyhítő szakaszt, és szabott ki vele szemben börtönbüntetést. Az elsőfokú bíróság által kiszabott 3 év 6 hónap börtönbüntetés sem eltúlzottan enyhének sem pedig súlyosnak nem tekinthető, az megfelelően szolgálja a büntetési célokat és arányban áll a vádlott terhére rótt bűncselekmény tárgyi súlyával, valamint a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel is. Ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. §-ának (1) bekezdése alapján helyes indokainál fogva helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a törvény kötelező rendelkezése szerint a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogvatartásba töltött időt, a szabadságvesztés tartamába a Btk. 99. §-ának (1) bekezdése alapján beszámította. A Be. 338.§ (1) bekezdése alapján a kirendelt védő másodfokú eljárásban történő működésével kapcsolatban felmerült bűnügyi költség viselésére a vádlottat kötelezte.

Budapest, 2008. év február hó 20. napján

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Török Zsolt sk.
előadó bíró

Dr. Hildenbrand Róbert sk.
bíró

A Pest Megyei Bíróság 15.B.44/2007/12. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.215/2007/9. számú végzése folytán 2008. év február hó 20. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2008. év február hó 20. napján

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Pécsi Orsolya
tisztviselő